

acceptar-lo per servidor afectat» (Ag. II, 200.13, 201.11).

En el segle XVII *avis* té simplement el sentit modern: «Los Srs. Consellés reberen carta de nou elet bisbe --- de Bna. --- ab lo qual donava *avis* con S. M. li tenia feta mercè del bisbat de esta Ciutat», Dietari del Consell Mun., 19-vr-1612, generalment aparellat amb *donar*: «qu'ell li n donàs *avis*», Pseudo-Boades, 280; en lèxics des del *DTo.*, si bé augmentat en l'ed. de 1670, i potser ja en part en la de 1647: «*avis* que's dóna de alg. c.: nuntium ---», «*avis* o consell: monitum --- *discreció, prudència, cordura*». *Avisament* ja en el S. xv: «lo vostre *avisament* e lo vostre consell --- havia donada Sophonia a G.», «veureu un soptós *avisament* de una dona, qui tolgué un gran scàndol», *Decam.* x, § 8, 591.1 (trad. *il vostro avvedimento*, ed. 1961, 641.8f.), ix, § 6, 532.7 (trad. id.); «en la prudència sia alegria; en la celeritat, madurea; en la seguretat, *avisament*», JoMartorell (Ag. II, 163). *Avisadament. Avisació. Avisada. Avisador [DTo. 1647]. Avisatiu. Avisatori. Desavisat.* Eiv. «*Desvisà*: desahuciar», PzCabr.

El cast. i port. *divisar* 'distingir de lluny' no venia etimològicament de *visus* sinó de l'antic *diviso*, *divisa* 'divisió', 'faixa', 'senyal per distingir', i per tant del ll. *divisus*, de *dividere* 'dividir', si bé en últim terme pogué rebre alguna influència de *viso* i *visión*, veg. *DIVIDIR, DCEC/DECH* i *DIVIDIR*; se'n troba quelcom en vals. del S. xv (JoMartorell, *DAG.*, «quant la que am mon ull pot *divisar*» en rima amb *mar*, Ausiàs LXIX, 26); «los cels --- en lo 7è. estan totes les steles menudes --- e la pus petita estela de aquelles que hom pot *esvisar*, és major que set vegades tota la terra», StVicentF (*Serm.* I, 231.28). *Desvis*.

Vista és el part. f. del verb *veure*, substantivat. Pot ser la facultat de veure, sentit de la visió, capacitat de veure-hi: que ja trobem a fi S. XIII en les *VidesR*: «reebè sanitat del cors e de *vista*», fº 77r2, n. 62 (confirmat pels dos mss. PB, trad. *visum* de Voragine); en aquest sentit no consta en Llull (car no és d'ell la cita que en dóna *AlcM* sinó de l'ed. modernitzada de Val. 1526 del *Blanq.*), però ja abunda en els Ss. XIV i xv; V. supra la cita de la Q. de Reixach, donada a propòsit de *veure-s'hi* (194.9), i la de JRoig, sobre *visiva*.

«Dix Tirèsiàs --- Com Júpiter e Juno jaguessen nuus en llur lit --- la luxúria --- haüda entre ells gran dicepció sobre açò --- diguí que la luxúria de la fembra sobrepuja tres vegades aquella de l'hom; tantost Juno, molt irada --- tolgué-m no solament la *vista*, mas los ulls; Júpiter --- en compensació --- donà-m esperit de divinitat ---», BMetge (*Somni* III, 105.23); «recobrà la *vista*», Muntaner (§ 171, Casac. v, 40.6). «--- Menaren-lo al cors de St. Thomàs e, de fet, cobrà la *vista*», StVicentF (*Quar.*, 19.210). En fi la metonímia condueix a usar la *vista* pels 'ulls' mateixos: «tirà-li una punta endret de la *vista*, ab tanta força ---», Jo. Martorell (Ag. I, 245.2f.). La tradició lexicogràfica registra el mot des del Busa-N.; i per al Lacav., veg. les cites supra, a propòsit de *veure-hi*. En aquesta acc. el

mot té ús popular a tot el domini lingüístic fins al cim dels Pirineus (p. ex. tinc anotat *curt de vista* fins a Es-terri de Cardós, 1934).

'Acció de veure', ja en Llull; tant en el sentit material: «ha compliment de tots béns, veent Déu: de la qual *vista* hom ha gran compliment», *Gentil*, 118. «Contente's ell / del toc e *vista*, / puyts que conquista / muller tan bella», JRoig (*Spill*, 5993); també en el sentit imaginari: «la qual satisfacció no fóra complida sens *vista* spiritual, vesent Déu ---», Llull (*Merrav.* I, § 5). 'Situació a la vista d'un lloc': «donaren vela, e de matí --- ells foren en *vista* de Rodes ---», JoMartorell (Ag. I, 311).

'Entrevista, conferència o sessió conjunta entre personatges': «Lo Sr. rei de Mallorca se veé ab lo Sr. Rei son frare, e --- trameteren llurs missatges --- al rei de França --- e los reis --- germans --- trameteren-li a dir que --- la *vista* que fos a Tolosa; e així la *vista* fo empresa ---; e lo rei Carles, qui sabé que aquesta *vista* devia ésser, tramès son fill --- príncep de Tàranto --- a la dita *vista* --- que ell endreçàs --- en aquella *vista*, que no-l calgués en res tembre del --- rei En Pere ---», Muntaner (fets de 1280, § 38, Casac. I, 87.30). Ja en Jaume I: «--- lo rey don Sanxo de Navarra --- responem-li que-ns pleja molt --- la sua *vista*, e --- quel havíem gran desig de *veer*, e quant haguem estat una peça --- partim aquela nuyt la *vista*» (Ag., p. 197).

Però en aquest sentit (en què modernament hem adoptat *entrevista*), de seguida fou més comú de dir-ho en plural, *unes vistes*. Així ja en Jaume I, quan els nobles del partit aragonès i de Montcada, parlamenten per cessar la lluita amb el rei, li donen cita a la serra entre Alcalá i Pertusa: «e exim a les *vistes*, nostres perpunts vestits e les espacs cintes, e venc ab Nós En R. Folch e ---» (altres set entre grans senyors catalans i cavallers aragonesos i altres tants de l'altra part), amb molta més cavalleria de totes dues parts; que resta allunyada fins a l'amistosa fi de la conferència (Ag., p. 57).

N'han quedat modernament les *vistes* entre les famílies de projectats nuvis, o entre aquests mateixos: *vistes d'amor*, Coromines (*Pigmalió*, XXI, p. 285); men. *pendre vistes* 'primera visita oficial del festejador a la xicota', Arx. Ll. Salvador, *Die Balearen* II, 325. No entrarem en les construccions i valors moderns de les locucions formades amb *vista* o *vistes*, sobre les quals hi ha molta informació bona i fàcilment accessible.

A les *envistes* 'ja ben prop, a distància permetent veure-ho': «Diu l'evangeli --- que un home --- uns lladres el robaren i malmenaren, i el deixaren a les *envistes* de la mort», Carner (*Prosa d'Exili*, 192). Un parell d'excepcions per a detalls menys coneguts. En una de les versions més antigues de la gran Cançó Nacional de 1640, el Comte felló de Santa Colòma es posa de la banda dels Tercios castells i llurs fetes vandàliques, contra la protesta cada cop més irada de Catalunya: «--- Llicència! 'ls he donat yo: - molta més se'n poden pendre! - / A *vista* de tot això - s'és esbaldot la terra», *Romlo*. (81.20, MilàF, versió recollida per Verdaguer en persona, germen cominovedor del